

לביע אומר

בראשית הרב יגאל כהן שליט"א

זמני השבת

הזמנים לפי לוח "אור החיים"

יום	ת"א	חיפה	ב"ש
כניסה:	19:17	19:20	19:18
יציאה:	20:07	20:10	20:08
ר"ת:	21:03	21:00	21:00

בירושלים: לנוהגים 40 דקות 18:59

פרשת מטות מסעי

עלון מס': 422

מאמר השבוע

מאת ראש המוסדות הרה"ג יגאל כהן שליט"א

"יברכך ה' אלקיך בכל מעשה ידך אשר תעשה" (דברים יד, כט).

לרופא להבדק ולקחת את התרופות שקבל. כך הדבר לגבי פרנסה - אם יודע בנפשו שאף אם יעבד שעתיים ביום בלבד, בידי הבורא יתברך לשלח לו את כל צרכיו דרך אותם שעות עבודה, אינו מצוה להשתדל יותר מכן. וינצל האדם את שאר זמנו לתורה ומעשים טובים ויבטח בבורא יתברך שהשתדלות זו תהיה הצנור להעביר לו את כל צרכיו. ועליו נאמר: (תהלים נה כה) "השליך על יהוה יתבונן והוא יכלכלך". ולעמיתו יש יהודי שקשה בעיניו להבין שבשעתיים עבודה בלבד יקבל משפחת שתספיק לכל צרכי מחיתו. יהודי זה חייב לעשות השתדלות נוספת עד שיידע בלבבו שדי בהשתדלות זו כדי שיקבל את השכר שיתספיק עבורו ובעבור בני ביתו.

מפגשים קו"ל (ילקוט שמעוני דברים רמו תתח) אתה תעשה, וה' יסייע בידיך שתצליח. כמה השתדלות צריך לעשות? מכאן משמע שאדם מצוה על ההשתדלות, ומאידך גיסא למדונו קו"ל שמזונות האדם כבר נקצבו לו בראש השנה. ואם כך מדוע לעשות השתדלות, מה שנקצב בעבורנו כבר יגיע לנו ומה תשנה השתדלותנו בדבר? התשובה לכל השאלות היא: ההשתדלות תלויה בבטחונו של הבורא יתברך, ולא רק ההשתדלות עצמה אלא אף כמות ההשתדלות. דגמא לדבר, אדם מרגיש כאב קל בבטנו, והוא מאמין שהקב"ה יכול להעביר את הכאב ללא תרופה מפני שהכאב קל מאד. הוא אומר לעצמו: "עוד כמה דקות יעבר הכאב". אם הוא מבין בנפשו שלא צריך ללכת לרופא בגלל כאב כזה, אלא ה' יתברך יעזור והחלי יעבר מעליו, אינו צריך לעשות השתדלות. ויבטח האדם בבורא יתברך שיסייע מעליו את צער הכאב, וה' יתברך ישלח דברו וירפאהו. אולם אדם שמרגיש כאבים עזים מאד בבטנו, וקשה לו מאד להאמין שהכאב יעבר מעליו ללא עזרה חיצונית, כגון תרופות וכדומה. אם נשאל אותו באותו הרגע: "האם נראה בעיניך שהבורא יתברך יכול להעביר את הכאב ללא תרופה?" הוא יענה: "תסבירו לי איך בדיוק הכאב הסד יעבר? הרי לפי חזק הכאב הדבר ברור שמשוהו לא בסדר בגופי?" אזי הרי הוא חייב לעשות את ההשתדלות הרצויה ולקשת

בדרך כלל אדם ששואל אם הוא צריך לעשות השתדלות מסוימת, התשובה תהיה שהוא צריך, מפני שבטחון בהשם הוא מלשון בטוח שהבורא יתברך יתן לו, ואם היהודי מסתפק אם צריך לעשות השתדלות כנראה שאינו בוטח, ולכן צריך לעשות השתדלות. וככל שיתחזק בטחונו בבורא יתברך שישלח לו פרנסתו אף בהשתדלות מועטת, כך יכול למעט בהשתדלות. האמת המחלטת היא שהבורא יתברך לא צריך שום השתדלות מצדנו כדי לפרנס אותנו, רק שיתלה הדבר בגדל אמונתנו בו.

מתוך ספרו של הרב יגאל כהן.

מאמר השבוע

הנהגות מרן

שאלות ותשובות

דוד המלך

לאשת ההיל

פנינים מהפרשה

מוסר עם סיפור

פניני הדף היומי

שמירת הלשון

הוציא להודות שוה"ק
 באחוקת תורה של
 למנועלה נז - 120 אברמים
 בית המדרש "ביעי אומר" בני ברק
 מציע לכם שותפות גם באחוקת תורה וגם בעזרה למושמחות נוקות.
 בתרומה חודשית לבית המדרש אתה יכול!
 לפרטים חייגו: **03-8000770**

ל"ביע אומר" - הרב יגאל כהן שליט"א בכל עמדות נדרים פלוס

יגאל אגוסט

ניתן לתרום להפצת העלון ולהקדיש לעילוי נשמת לברכה רפואה הצלחה בטל: 8000770 פרטי ח-נ לתרומות: בנק מרכנתיל 17, סניף 732 חשבון 73443 ע"ש בייע אומר

שאלות ותשובות

מאת הרב יגאל כהן שליט"א

האם מותר לדבר בין נטילת ידיים להמוציא ?
מעיקר הדין מותר, ומכל מקום ראוי להימנע.

[בגמ' ברכות מב ע"א אמרינן תיכף לנטילה ברכה, ונחלקו הראשונים האם הכוונה למים ראשונים או למים אחרונים. ולהלכה פסק מרן בש"ע סי' קסו סעיף א שמעיקר הדין מותר, אך טוב להיזהר, וכן פסקו כמה מהאחרונים להחמיר, ומהם הרמ"ע מפאנו באלפסי זוטא ברכות פרק ו, ובפר"ח שם, והחסד לאלפים סק"א, ובבן איש חי פרשת אמור אות ב. ולכן כתבנו שראוי להימנע]

מי שרגיל לקצוץ ציפורנים בפיו האם צריך ליטול ידיים ?

הנטול צפרניו צריך ליטול ידיו לאחר מכן, ואפילו נוטל רק מקצת מצפרניו או שנוטל ע"י פיו צריך ליטול ידיים. ולכן אותם הרגילים לקצוץ הצפרנים ע"י פיו, צריכים ליטול ידיים לאחר מכן.

[ואופן הנטילה כתב בבן איש חי פרשת תולדות אות יז, שאם צפרניו עודפות על הבשר ע"פ הסוד יטול ג"פ, ושאינן עודפות סגי בפעם אחת. ובעיקר מ"ש שאפילו נוטל מקצת צפרניו צריך נטילה כן הוא בכסא אליהו או"ח סי' ד אות ו, בשם הרשב"ץ נדה יג; ובכה"ח פלאגי סי' ח אות כז, ובב"ח הנ"ל. ובשו"ת רבבות אפרים ח"א סי' י, ואפילו נוטל ע"י פיו כמ"ש בספר קצות השלחן סי' ב סעיף יא, ובבבני ישפח ח"א סי' ב]

אדם שהולך ברחוב והוא צמא מאוד האם מותר לו לשתות ברחוב ?

מעיקר הדין מותר, ויש מחמירים שאם שותה מים יהפוך פניו ולא ישתה כנגד הרבים.

[נהנה בגמ' בכורות מד ע"ב אמרינן אין שותין מים בפני רבים, ובמסכת דרך ארץ זוטא פ"ו, בא לשתות ברבים הופך פניו לצד אחר וישתה. ור"ת הובא בתוס' שם ד"ה ואין כתב שהוא לצנועין. וכך משמע מסתימת הפוסקים, וכ"כ בברכ"י סי' קע סק"ג, ובכה"ח אות חי. ואמנם בבאר היטב שם סק"ד הזכיר דין זה. ובמשנ"ב שם ס"ק יג הזכיר זאת בקשר לת"ח. ובקיצור ש"ע סי' מב כתב כן בסתם, ולכן הביאנו שיש מחמירים, אף שמעיקר הדין נראה להקל וכנ"ל]

מה מברכים על סאברס ?

בורא פרי עץ. [מאחר ואף לאחר שנוטל הפרי העץ נשאר קיים ונותן פירות מידי שנה בשנה, ואינו צריך לחזור ולזורעו ובכה"ג ה"ז בגדר עץ כמבואר בגמ' ברכות מ ע"א וברא"ש ברכות פ"ו סי' כג ועוד]

הנהגות מרן

רבנו הרב עובדיה יוסף זצוק"ל

היזרות משבועות ונדרים

הזהיר מרן. יש בני אדם טיפשיים, מסתכסך עם אשתו ונשבע שלא יאכל את האוכל שלה. הוא מפסיד, לא די שהיא הרגיזה אותו הוא גם נשאר רעב... מה האוכל עשה לך?

אדם כזה מרגיל את עצמו בשבועות ונדרים, זהו 'עוכר' שארו אכזרי, מזיק את עצמו! רבותינו אומרים בעוון נדרים בניו של אדם מתים כשהם קטנים ח"ו, מי רוצה שיאבד עמלו לריק ויגיעו לבהלה? אם ח"ו פעם אחת עולה לילדים החום כמה מכתת את רגליו למצוא תרופה, וכאן רק באפס מעשה בשבועה קלה גורם להם שימותו ח"ו, בין האיש ובין האשה צריכים להזהר בזה מאד! [מעדני מלך]

דוד המלך

מאת הרב אליהו עמר שליט"א

המלך דוד

שכנענו ב - להבין את המסרים של בורא עולם

דוד המלך ידע שעל מנת ששאל המלך ישתכנע שיש לו את מירב הסיכויים לנצח את גוליית עליו לחשוף בפניו מקרה האירע עימו בהיותו במדבר. דוד המלך סיפר לשאל שבמקצועו הוא רועה צאן, ופעם אחת תקפו את עדרו אריה ושני גוריו, דוב עם גורו, והצליחו לקחת שה מן העדר, המהר"ל (אגדות חז"ל סנהדרין צח ע"ב) כותב שהדור רע יותר מן הארי, אך האריה תקיף מן הדוב, ודוד החליט שהוא לא מותר על השה, ויצא להילחם עם חמשת הטורפים יחד, כשכל אחד מהם דורש שיטת מאבק שונה, האריה אינו נסוג אלא אם כן הוא רואה מישוהו חזק ממנו (דבר שלא נמצא בטבע), ואילו הדוב מגיב להיפך, אם יראה מי שתוקף אותו הוא יגיב בחמת זעם כדוב שכול, אך אם ישכב האדם לפניו כמת על הארץ, יניח לו הדוב ולא יתקוף אותו. דוד המלך סיפר לשאל, שבאותה העת הוא חש בכוחות עלומים שנסכחו בו מן השמים, וקם ונלחם עם הטורפים האימתניים וחילץ מידם את השה שלקחו מן העדר, כשבמהלך המאבק החזיק דוד המלך בזקנו של האריה על מנת לחלץ את הטרף מפיו, וכך תיאר דוד המלך את המאבק

לפני שאול (שמואל א יז, לו) "גם את הארי גם הדוב הבה עבדך".

האריה והדוב על פי תורת הקבלה

הרמ"ע מפאנו (עשרה מאמרות) מגלה דבר פלא, שדוד המלך הכה את האריה והניחו בחיים, ואילו את הדוב הכה והרג, ונשאלת השאלה מדוע לא הרג את שניהם, ועוד, מדוע סיכן דוד המלך את חייו בעבור שה? ומבאר, דוד המלך ידע שהמאבק של האריה והדוב על השה אינו במקרה, אלא יש כאן רמזים נשגבים, השה מסמל על עם ישראל שעליהם נאמר (ירמיה נ, יז) "שֶׁה פְּזוּזָה יִשְׁרָאֵל, אֲרִיֹת הַדְּיוּחַ", והאריה והדוב אלו האומות שעתידיים בני ישראל להיות תחתם בגלות.

דוד מכה באריה - נגוד מלכות בבל

האריה, מסמל את מלכות בבל שמכונה בשם אריה, כפי שכותב הנביא (ירמיהו ז) "עֲלֵה אֲרִיָּה מִסְּבָבוֹ", וידע דוד המלך, שבזמן מלכות בבל עם ישראל יחטאו ויתחייבו בעונש מן השמיים, ואם דוד יהרוג כעת את האריה, משמעות הדבר שהוא מבטל את הכוח של בבל מן העולם, ואם מלכות זו תבוטל מן העולם, לא יהיה מי שיחריב את בית המקדש הראשון שמכונה בשם אריאל (ישעיה כט, א) "הוֹי אֲרִיָּאֵל אֲרִיָּאֵל קִרְיַת הַקֶּנֶה דָּוִד", מפני שרק מלכות בבל שמכונה בתואר 'אריה', בכוחה להחריב את בית המקדש שנקרא אריאל. ואם לא יתאפשר להם להחריב את בית המקדש, לא תוכל מידת הדין לגבות את חובם

של ישראל מעצים ואבנים, וישפוך ה' חרון אפו על עם ישראל, וחלילה לא תהיה להם תקומה, ועל זה שיבח אסף הנביא שהיה משורר בתקופת בית המקדש (תהלים עט, א) "מְזִמּוֹר לְאֶסָף, אֶלְהִים, בְּאוֹ גוֹיִם בְּנִהְלָתָךְ, טָמְאוּ אֶת הַיַּכַּל קִדְשְׁךָ, שָׁמָּה אֶת יְרוּשָׁלַם לְעַיִים", ושואל המדרש (מדרש תהלים 'שוחר טוב' עט, א), כיצד אמר אסף מזמור שזהו לשון 'זמר' על חורבן המקדש ועל חורבות ירושלים, הרי יש צורך לקונן ולבכות על כך, והיה צריך לכתוב 'בכיה וקניה לאסף', ומשיב, שכאשר ראה אסף את החורבן, הבין שכעת עם ישראל ניצל מכליה, וזה גרם לו שמחה גדולה, וכפי שאומר ירמיהו הנביא במגילת איכה (איכה ד יא) "כֹּלֵה ה' אֶת חֲמַתּוֹ, שִׁפֵּךְ חֲרוֹן אַפּוֹ, וַיִּצַּת אֶשׁ בְּצִיּוֹן וַתֵּאכַל יְסוּדְהִיָּה", כאשר גבתה מידת הדין את חובה בעצים ואבנים, ולא נפגעה האומה היהודית במאומה, יש בזה שמחה גדולה, לכן לא הרג דוד את האריה, אלא התיש את כוחו אך הותירו בחיים.

דוד הזוג את הדוב - נגוד מלכות פרס

הדוב מסמל את מלכות פרס (דניאל ז, ה. מגילה יא ע"א), ומכיון שבימייהם עם ישראל יהיו בגלות לאחר חורבן בית המקדש, אין צורך לתת להם שליטה במלא העוצמה, מסיבה זו הרג דוד המלך את הדוב לסמל שמלכותם תתבטל, כפי שאכן היה לאחר שעלה אלכסנדר מוקדון לשלוט, ונלחם בפרסים והרג את דרוש השני (בנם המשותף של אחשורוש ואסתר), וביטל כליל את מלכות פרס ששלטה בעולם חמישים ושתים שנים.

קו לימוד יומי לנשים ובנות מתוך ספר "שער הבטחון המבואר" מאת הרב יגאל כהן שליט"א 2 - 3 דקות ביום להצטרפות חייגי: 054-8502066

קו לימוד לגברים בספרו של הרב יגאל כהן שליט"א שיעור קצר של כ-2 דקות מידי יום בטל: 077-4017828 שלוחה 52

בשורה משמחת

ספרו החדש של הרב אליהו עמר 'המלך דוד' ביאור על ספר שמואל א, בשפה קלה וקולחת, עם מסרים לחיזוק האמונה בדרכו של דוד המלך. להזמנות 055-67-25-138

לאשת החיל

המעביר על מידותיו

מי לא רוצה שיעבירו לה על כל פשעיה? אף אחת מאיתנו לא מושלמת ויכולה לעמוד בדין מול בורא עולם ללא פחד.. חז"ל מלמדים אותנו כי מי שמעביר על מידותיו הוא זוכה שהקב"ה גם מעביר ממנו את מידת הדין.. בכדי להתקיים ולהסתדר בשמחה בעולם הזה אנחנו חייבות להשיג מהקב"ה אך ורק את הרחמים שלו.. שיתנהג איתנו רק במידה של חן חסד ורחמים, אין ברירה אחרת. אף אחד לא יכול לעמוד במידת הדין בלבד. כיצד אנחנו, הקטנות והפשוטות, יכולות לעמוד מול בורא עולם ולבקש שינהג איתנו במידת הרחמים? שתמיד נרגיש את אהבתו וחיוקו ולא חלילה את הדין שלו?

כמה רחמים אנחנו צריכות ביומיום? כשהילד מרגיש לא טוב- מתפללים שהצינון לא יסתבר.. כשיש קצת בעיות בשלום בית - מתפללים שזה יסתדר ולא חלילה יגמר רע, ועל הדרך, שהחמות פחות תתערב, שהילד יסתדר בכיתה.. כמה חסדים אנחנו צריכות בכל שניה ושניה בבית יהודי פשוט? כמה רחמים אנחנו מבקשות על עם ישראל בכללותו? שכל החולים יתרפאו, שלא יהיה סבל לאף אחד בעולם, שכל מי שצריכה להיפקד בזרע קודש בר קיימא שתזכה מהרה, שהחיילים יחזרו בשלום.. ושפשוט כולנו נצליח בכל מעשה ידינו. שיהיה לנו קל, נעים, שמח ומהנה בעולם הזה.. כיצד ניתן להכריח את בורא עולם לנהוג איתנו במידת הרחמים? הרב יגאל כהן הגאון שיזכה לחיים ארוכים וטובים, אומר שהדרך היחידה להכריח את הקב"ה להתנהג איתנו במידת הרחמים היא - שאנחנו נתנהג במידת הרחמים עם הסובבים אותנו. השם יתברך מסתכל עלינו באיזו דרך אנו דנים את הסיבה בעת ניסיון, איך אנחנו מתעצבנים ושופטים את האחר שעושה טעות.. בדיוק כך ישפטו אותנו. אם משהו עקף אותך בכביש, איך אנחנו מגיבים לזה? בכעס ובשיפוטיות או בהבנה וויתור? כשמישהי בעבודה שואלת מלא שאלות, מספר פעמים כל שאלה, האם את עונה לה בסבלנות ובאדיבות, או מתעלמת וצוחקת עליה? כל מצב שנקרה בדרךך, וכרי שאת במעין מבחן - איך שתיגיבי עכשיו, כך יגיבו לך משמיים. אם את זקוקה למידת הרחמים של הקב"ה, כדאי להפעיל את מידת הרחמים שלנו.

העולם איננו מושלם, האנשים שסביבנו עושים טעויות, אז מה קרה? אנחנו לא עושים טעויות? האם אנחנו מושלמים? נזכור איך הקב"ה מתייחס לזה. בדיוק כמו שהשם יתברך ארך אפיים וסבלני איתך, מחכה לכל אחת יום יום שתתקרב אליו, כך אנו צריכות במעט להיות סבלניות עם הסובבים אותנו, לא לצפות לשלמות ולהתאכזב בסנתקלים במציאות. הרב נתן דוגמא לכך: ברגע שאדם המקבץ צדקה מצלצל בך בפעמון בשעת לילה פאנוחרת, כשהילדים כבר ישנים.. מה בא לך לעשות? ויש כאלה שאינם עוזבים את הפעמון.. ואת בדיוק סיימת להרדים את הילדים.. באופן טבעי הלב שלנו מתמלא כעס על אותו אדם, בא לנו שני דברים: או לא לענות לו או להשיבו ריקם. ואז הרב ממשיך ואומר, דווקא במצב הזה, שהאדם מעצבן עד מאוד, הוא פותח לו את הדלת, נותן לו צדקה בשטר ולא במטבעות, מגיש לו כוס מים בחיור.. למה דווקא לו? "לא כי אני צדיק.. כי אני רוצה שסכה הקב"ה ינהג איתי, ברגע שאבקש משהו, הקב"ה יכול להגיד "כן, אבל אתה מעצבן לפעמים..", ואז יגיעו הסנטורים ויראו כיצד אותו אדם התנהג עם מישהו שעיצבן אותו במיוחד, וכך לא ניתן לומר לו כלום אלא למלא את מבוקשו לטובה. איך שאנחנו מתנהגים הקב"ה מתנהג איתנו.. תחשבו על זה.

פנינים מהפרשה

נאמר בפרשה לא יחל דברו ככל היוצא מפיו יעשה (ר"ג)

התורה מדברת על אזהרה על מי שנדר נדר או נשבע שבועה לא יחלל את דברו אלא ככל היוצא מפיו יעשה. כתב החיד"א בספרו מדבר קדמות (מע' ד) בשם סבו בעל חסד לאברהם כל דיבור שמדבר האדם אם הוא של מצוה נעשה מלאך קדוש, ואם הוא של טומאה נברא מלאך רע, ואם הוא של בטלה נברא מלאך של בטלה, והתפילה והתורה שאדם מדבר בוקע את הרקיע ועולה למעלה, וכאשר אדם מדבר דיבור רע מטמא את נשמתו וחלק דיבור הקדושה עולה למקום טומאה הדומה אליו, ונשאר החלק הקדוש חשוב בבית האסורים, וכמה טורח עושה לקונו עד שמוציאו משם. וכן אמרו בזוהר הקדוש (פר' בשלח) כל דיבור שיוצא מפיו של האדם מעורר למעלה אם לטוב אם לרע. ע"ש. ומביא החיד"א פירוש מהרב רבי שמעון טירנו זלה"ה על הפסוק כאן לא יחל דברו ככל היוצא מפיו יעשה, לא יחלל האדם את דבורו, כי כל דיבור שיוצא מפיו אם טוב ואם רע פועל פעולה למעלה ובורא סניגורין או קטיגורין, וזה שאמר ככל היוצא מפיו יעשה אם טוב ואם רע זה. וכן מסופר על הגה"ק ר' אברהם אביש זצ"ל רבה דעיר פראנקפורט רט שפעם הלך מעיר לעיר בעגלה והיה צריכים לעבור דרך עיר אחת, ובעל עגלה נזכר שהיום הוא יום חגם של הגוים ולכן אמר להרב שהוא מפחד לעבור עם העגלה דרך רחוב העיר, כי היום הוא ממש סכנת נפשות לעבור בין הגוים, ולכן רוצה להקיף את העיר מן הצד דרך השדות. אבל הרב לא נתרצה באומרו שדרך זה יש בה צער להסוסים משום שיש בדרך זה הרבה אבנים, ולכן הוא רוצה לעבור דרך העיר, ואין מה לפחד מהגוים כי עד שנגיע לרחוב העיר אז תפרוץ דליקה בבית יראתם, ויהיו כל הגוים עסוקים בכיבוי האש ולא יביטו עלינו כלל, ונוכל לעבור בשלום ושלום. העגלון הסתכל בתמהון על הרב על דברי נבואה אלו, אבל זה ידע שצריכים לשמוע לדברי הרב ובמחיצת הרב אין מה לפחד, ולכן הצליף את הסוסים והתחילה העגלה לעבור דרך העיר, וממש כמו שאמר הרב כן היה כשהגיעו לרחוב הגוים התחיל בית יראתם לעלות באש, וכל הגוים צעקו אש אש וכך עברו את העיר במנוחה, העגלון שוב הסתכל על הרב בתמהון רב בלי להוציא מילה מפיו, והרב ראה והבין תמהיתו, לכן אמר לו שמע אין זה חידוש גדול, כי כל ימי נזהרתי שלא לחלל לשוני בדברי שקר ובדברים שאינם ראויים, ולכן כאשר אני מוציא דבר מפי אז מקיימים את זאת בשמים. והמשיך, גם אתה תוכל לעשות כן אם רק תשמור לשונך, ורמז לזה איכא בתורה בפרשת מטות לא יחל דברו ככל היוצא מפיו יעשה פירוש כאשר האדם אינו מחלל את פיו אז כל היוצא מפיו יעשה הקב"ה (הרה"ג ר' יוסף דוד כהן שליט"א מח"ס ידי כהן).

מוסר עם סיפור

מאת הרב יעקב עמר שליט"א

השחפת שהצילה ממות

השבת אנו זוכים לסיים את חמש במדבר וגם לשתי פרשיות 'מטות - מסעי'. ובעצמם של ימי בין המצרים. יש רמז גדול בשמות הפרשיות, מטות גם נראה לך שזה מטה מלשון מקל קשי וכאב זה בשביל מסעי להסיע אותך למקום טוב יותר ומזיעל יותר.

ספר הרה"ג גואל אלקריף שליט"א היה יהודי פאנטורפו בשם רבי פסח וינשטוק זצ"ל שנפטר בגיל מאה. בתקופת מלחמת עולם השנייה הוא נמלט עם משפחתו לדרום צרפת. הוא חשב שהגיע למנוחה ולנחלה, אך אז הוא חלה בשחפת.

'שחפת' זו מחלה זוהומית ומדבקת מאד. והיתה נקראת 'המנת הלבן'. עד היום היא נחשבת כמחלה זוהומית קשה ונמצאת במקום השני בעולם לסבת המנת רח"ל. ובאותו העת היו מאשפזים את החולים בשחפת בבית חולים סגור שהיה יותר דומה לבית קלא מאשר לבית חולים היה נקרא 'סנטוריום' מנתק לגמרי מן העולם. איש לא היה בא לבקר, והם נדונו לחיי בדידות עלובה ביותר, הרב סימו את חיייהם בין פתלי בית החולים.

ר' פסח היה מאשפז במחלקה מבדדת בבית חולים בדרום צרפת. באותה

תקופה הממשלה הצרפתית שתפה פעלה עם הנאצים, והנאצים פָּבְשוּ אֶת דרום צרפת. הם אָסְרוּ אֶת הַיְהוּדִים המקומיים וְשָׁלוּ אוֹתָם לִמְחַנֵּת ההשמדה.

ר' פסח עצמו שהיה מבדד בבית החולים לא ידע מאומה לא על גורל היהודים ולא על בני משפחתו. הוא עצמו נצל מחיית הסוף הנאצית, כי הם לא העזו להכנס פנימה לבית החולים, וכך נצלו חייו של ר' פסח. לאחר שהבריאי ויצא זה היה לאחר המלחמה, ונדע לו הזוועות הנוראיות ברר מה עלה בגורל בני משפחתו והתבררה לו האמת המרה שפָּכַלם ללא יוצא מן הפלל עלו בסערה השמימה.

הוא הגר לאנטורפו והקים משפחה לתפארת. ספר בְּכַל הַיּוֹדְמָנוּת על מה שעבר על הימים הקשים והפואבים בבית החולים הסגור והמסגר, כמה בְּכָה, הַתְחַנּוּ, הַתְפַּלֵּל, שָׁנַע, אֵךְ הִרְגִישׁ שְׁלֵא נַעֲנֶה הַמַּחֲלָה לֹא עוֹזֶבֶת אוֹתוֹ. הוא מבדד אפלו משאר החולים אין אף אחד בעולמו. ושוב מתפלל, ושוב פְּשִׁלוֹן, אֵינְ שׁוֹם אוֹר בְּקִצָּה הַמְנַהֵרָה. אָבֵל לְעוֹלָם הוא לא נשבר והתפלל שוב ושוב. אָמַר שְׁזֶה הַדְּבָר הַיְחִיד שֶׁנֶּחַם אוֹתוֹ וּמִלֵּא אֶת כָּל יְשׁוּתוֹ בְּבִדּוּדוֹת הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת. בְּדִיעַבַּד הַתְּבַרֵר שֶׁכָּל מַחֲלַת הַשְּׁחַפֵּת נוֹעֲדָה לְהִשְׁאִיר אוֹתוֹ בְּחַיִּים בְּלִי אִימַת

המשך בעמוד האחרון

המשך מוסר עם סיפור

מקום שמור בלי לדעת מאומה, בלי להפריע לו בעבודת ה' עם אכל קבוע וכו' וכל זה הטוב עבורו. תיבנים לזכר זאת תמיד וקדעת שכל מה שה' עושה הכל לטובה.

שבת שלום ומיבךך.

המלחמה בלי צער ויגון ובריחה ממקום למקום, בלי לעבר את כל מדורי הגיהנום שגם אלה שנצלו עברו בצורה הכי פאונה שיש, בפחד נורא בלי יום ובלי לילה.
במחשבה לא יהודית מחלת ה'שחפת' שעבר נראית רע' ביותר, מקל, סבל, אבל מתברר שזה המתנה הכי טובה שבנתונים שהיו היה אפשר לתת לו

שמירת הלשון

מאת הרב אהוד מולאי שליט"א

"סוף מעשה במחשבה תחילה"

שלום עם ישראל היקרים והחביבים.

נשאלתי מאת בחור שרוצה להקים בית נאמן בישראל, ובכל מאודו לזה הוא מייחל ומתפלל, למצוא אשה צנועה בעלת מעשים טובים, ובקרוב את ביתו איתה להקים. ביום ראשון הקרוב הוא עומד להיפגש, ובתוך תוכו הוא מאוד מתרגש. ומזה כמה שנים הוא לוקח כדורים, שעוזרים לו את מצב רוחו להרים, ולצאת מן הדיכאון, ולא להכנס לשיגעון. ולא סיפר את הדבר הזה לאף אחד בעולם, אך רוצה לדעת את ההלכה ולקיימה באופן מושלם.

ושאלתו היא האם יכול להסתיר את הפרטים האלו הרגיש, או שצריך ליידע את הצד השני לפני שנפגשים.

ועניתי, שאם לוקח כדורים באופן קבוע לרפואתו, צריך לספר זאת לפני פגישתו. שכל דבר שאם יתגלה דרך בני אדם להקפיד עליו ולא לוותר, ויכול להרוס את שלום הבית מאוד מהר. צריך לגלותו עוד לפני שנפגשים, ורק כך את מטרתו להגשים. וכל שיש מחלה שרגילים עליה להקפיד, עוד לפני הפגישות צריך אותה לספר ולהגיד. ואף במחלה שלא צריך לקחת בה תרופה או כדור, צריך לדבר עליה ולשטוח את הסיפור (חוט שני פרק ז' עמ' תע"ג).

פניני הדף היומי

מאת הרב"ג ר' ירון מרדכי זכאי שליט"א

דיני חזקה

הנה בשבוע החולף עסקנו בדיני חזקות שהם הנושא המרכזי בפרק חזקת הבתים, וישנם כמה וכמה סוגי חזקות שמחמתם המחזיק נחשב כבעלים וא"א לסלקו, וכגון ראובן שנמצא בבית מסוים במשך 3 שנים ובא שמעון וטוען שזה הבית שלו וראובן טוען שהוא קנה את הבית ממנו והשטר אבד לו, וכיון שהוא מוחזק וגר בבית הזה במשך 3 שנים ויש לו טענה שהוא קנה את הבית אי אפשר להוציאו משם כמו כן מצוי שישנם אנשים שמחנים את רכבם במשך שנים במקום מסוים וכעת אחד מהדיירים קנה רכב ורוצה לחנות שם, ובעל הרכב החונה שם מימים ימימה טוען שיש לו חזקה, ובספרי שו"ת משפטי אמת (חלק ג' סימן שכ"ט) נשאלתי בשאלה זו ויש הבאתי את דברי הרמב"ם והראשונים שכותבים שכל זמן שאין מדובר בדבר שמזיק ובדבר מיטלטל לא נחשבת חזקה שאנו אומרים שהבעלים מוחל ונותן לחבירו להשתמש, אבל כשבעל הרכב בנה מחיצות קבועות ויגון והבעלים שתק בזה יש מקום לומר שנחשב מוחזק והוא הדין למי שבונה בחצר משותפת סוכה בצורה קבועה כגון עם רלסים והשכנים ראו ושתקו ולא מחו יתכן שתהא לו חזקה (ואף אין צורך בחזקה כזאת שנקראת חזקת תשמישין לתקופה של 3 שנים), אמנם בסתם אדם שמחנה את רכבו בחצר בבנין שלידי כתב בספר פתחי חושן שדין חזקה בחניה שייך שמחנה את רכבו כל הזמן ועומד במקום אחד.

עוד מבואר בפוסקים שישנה חזקה של שליח ציבור קבוע ורוצים להחליף אותו האם הוא יכול לטעון שיש לו חזקה, ובשו"ת שאילת יעב"ץ כתב שאין צורך שלוש שנים ואף שהיה חזן שנה אחת נחשבת חזקה וכן דנו הפוסקים לגבי תוקעים בשופר בראש השנה בבית הכנסת שכל אחד תוקע ביום אחר זה ביום הראשון וזה ביום השני וכן נהגו במשך כמה שנים, מה יהא הדין במקרה שראש השנה חל בשבת דהינו היום הראשון שאז איננו תוקעים וכעת נותר רק היום השני וישנו ויכוח בין התוקעים מי יתקע בשופר ומי יפסיד וצדדי הספק האם הולכים אחר הימים וממילא מי שרגיל לתקוע ביום הראשון במקרה שחל היום הראשון של ראש השנה בשבת ממילא הוא מפסיד את היום שלו, או שנאמר שתמיד הראשון הוא הקודם, ולכן גם במקרה שאי אפשר לתקוע ביום הראשון מכל מקום זה שהיה רגיל לתקוע ביום הראשון הוא נחשב מוחזק לתקוע ביום השני.

שבת שלום!

המעוניין לרכוש את הדיסק אונקי על כל מסכתות הש"ס הדף היומי ושיעורים בהלכה יצור קשר 0527630352 כמו כן לשמיעת קו הדף היומי העולמי 24 שעות ביממה 055-9302663

שותפים!
בשעה טובה קיבלנו היתר לעוד שתי קומות ולכם יש אפשרות להיות שותפים בכל הזכויות שיהיו במקום

מטר 36x400
חצי מטר 36x200
אמה 36x100

ניתן להנציח להצלחת/לדפואת/לע"ג

צרו קשר:
03-8000770

יומא טבא לרבנן
בעלות נמלות אור יקות
בשעה טובה וטעולות הספר שרכים צפוי לו

שאלות ותשובות יגל לבי

אורח חיים • יודה רעה
אבן העזר • חזקן מספני
למורנו ורבנו
התאן רבי ינאל סדן שליט"א
ראש מסכתת 'יביע אומר' בני ברק

ניתן להשיג בחנויות הספרים ובמכון 'יביע אומר' רח' הרב שזיאל 44 בני ברק

03-8000-770
ybiat@gmail.com

ניתן להזמין לשיעורי תורה / אזכרה ברחבי הארץ רבנים מכולל "יביע אומר" 03-8000770

בתרומה של 250 ש"ח אתם שותפים בהפצת העלון ב:20,000 עותקים

נר תמיד לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל ולע"נ שושנה מהין בת זיוה ע"ה